HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דכהדי גבה. שמוס לגובה הגב של כהמה: **לגבה של כהמה דמי.** והלחם שוה בגובה לגב הבהמה: **מתני' מביאין שלמים.** ביו"ט שהן לחיגת הדיוט: **ואין סומכין עליהן.** כלחמרינן[ט] אלא סומך עליהן מערב יו"ט ושוחטן ביו"ט ולא בעינן תכף לסמיכה שחיטה: **אבל לא מביאין עולות.** בשותן שיכול להביא לאחר יו"ט דכתיב הוא לבדו יעשה לכם (שמות יב) לכם ולא לגבוה: **יום טוב.** של קרבנות רמיא ומגיגה של יו"ט לאחר השבת שחל קריבין לא ביו"ט ולא בשבת: **אין לה יום טוב.** לאינה לריכה יום טוב שחל שמוצ להקריב ביו"ט: **אין לה גדול מחלנה בלוים.** נמיס בניתו ובשוק. ולאו בשעת עבודה קאמר ולא בבגדי כהונה קאי אלא אגב שלא יתנאה בחותו היום שיום טוב שחל של עלרת אחר שבת[ג] שיגיעו הכל שאיו היום יו"ט מפני הלבושין שהיו לומרים עלרת אחר שבת: **גמ' מה חג המלות יש לה תשלומין לל שבעה.** כלרבינו קרלי בפ"ק (דף ט.)[י] בשב הסוכות וה"ה לחג המלות שהרי לף הוא שבעת ימים: **פו"ר קש"ב.** פיי"ס זמ"ן רג"ל קרב"ן ש"ר ברל"ס. פיים לענין פרי החג כל שבעת ימי החג אין מפייסין עליהן אלא לפי חשבון המשמרות לפי סידרן מקריבין אותן בתוספת סוכה (דף נה:): מי שהיה מקריב פרים היום לא היה מקריב למחר ופר של שמיני מפייסין עליו ליחזו מן המשמרות יקריבנו. זמן שהחייבו. רגל שים בו אם רגל בפני עלמו ואינו קרוי סוכות. קרבן שחל בהמות קרבנותיו כסדר פרי החג שפרי החג מתמעטין והולכין וכשהיהן י"ד בכל יום ולילים שוים ובשמיני פר אחד חיל ואחד ושבעה כבשים. שיר של קרבנותיו כסדר שיר של ימות החג ואינו מדבר מענין פרשיות של הוספה"י (סוכה נה.) שהוא סימן לשיר של יחות החג. ברכה שהיו מברכים את המלך זכר לשלמה שנאמר בו ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (מלכים ח ס): **שפשם מרובה לא שפשם.** כל מקום שחמלת שני לרכיס אחד תופס מרובה ואחד תופס מועט טוב לך לחפוס את המועט שחפילו היה לך לחפוס את המרובה ותחפוס את המועט תפיסתך תפיסה שים בכלל המרובה המועט אבל אם תחפוס המרובה והיה לך לחפוס המועט נמלאת שחפשת שלא כדת: **טעון ניסוך.** מוללי י"ט ופיגים

רב אשי אמר אפילו תימא צדדין מותרין כל דבהדי גבה כגבה דמי: **מתני'** [ו]בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם אבל לא עולות וב"ה אומרים [ז]מביאין שלמים ועולות [ח]וסומכין עליהם עצרת שחל להיות בערב שבת ב"ש אומרים יום טבוח [ט] אחר השבת ובית הלל אומרים [י]אין יום טבוח אחר השבת [יא]ומודים שאם חלה להיות בשבת שיום טבוח אחר השבת אין כהן גדול מתלבש בכליו ומותרין בהספד ובתעניות שלא לקיים דברי האומרין עצרת אחר השבת: **גמ'** א"ר אלעזר א"ר אושעיא [יב]מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה שנאמר [א]בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות [ב]מקיש חג השבועות לחג המצות מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבעה אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבעה ואימא מקיש לחג הסוכות מה חג הסוכות יש לה תשלומין כל שמונה אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שמונה שמיני רגל בפני עלמו הוא אימור דאמרי [ג]שמיני רגל בפני עלמו הוא הני מילי [ד]לענין פז"ר קש"ב אבל לענין תשלומין [ה]תשלומין דראשון הוא [ו]דתנן מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג חוגג את כל הרגל ויום טוב האחרון [ז]תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת אלא [ח] למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושי לחג המצות מה חג המצות טעון לינה אף חג הסוכות טעון לינה והתם מנלן דכתיב

רב אשי אמר אפילו תימא צדדין מותרין. דימוית בעלמת להת ס"ל לרב אחי בפרק בתרא דשבת (דף קנה. ושם) אמר רב אחי בר יאשיה אמר רב אשי אמר אפילו תימא צדדין מותרין. דימוית בעלמת להת בחגיגה וכן מצאתי שמחרין התם טפי לפרש ויש להוכיח מיכה דביצה ב"ש ג' ד' מיי' פ"ו מהלכות מתירין ה"ג: הל' ה יג]: ו [מיי' פ"ל מהל' חגיגה הל' ד ופ"ב הל' ה]:

מיתניא מקמי מכילתין:

יום טבוח שלו אחר השבת. ולא"ג

הלא חזו בראשון מיימי לה בשני אפילו למ"ד תשלומין לראשון [ט] כיון שאין העבודה לך בשביל היום כלפי לעיל חזיא מיהא קריבן ביה:

יום טבוח אחר השבת. פרש"י קרבנות רמייה ומגיגה שאין קריבין לא ביו"ט ולא בשבת ולא יתכן לומר [י] דחגיגה ממלי לא ומ"ש מעלמים נב"ש ומיהו בירושלמי מייתי [יא] ממרו להם נב"ה נדריס ונדבות שאין קבוע להם זמן ממרו בחגיגה שזמנה קבוע ממרו להם ב"ש חגיגה נמי אין זמנה קבוע שאם לא חגג ברלחון חוגג והולך כל הרגל ממרו להם ב"ה כיון שאם לא חג ברגל הראשון יכול לחוג לאחר כרגל שיהיו זמנו זמנו לכהן בב"ש נדריס: (ו) ד"ה יום כהן גדול מתלבש וכו' לישנא לא משמע הכי דהוה ליה וכו' היה רגיל כהן גדול ללובשן בדי לעבוד בשביל וכו' בירושלמי דפירקין וכו' בכליו ובא ומקריב וכו' נדריס ונדבות הוא מקריבן והולך כ"ל ותיבת חוגג נמחק: (ח) **בא"ד** תמיד של בין הערבים ובא ולן בלשכת פלהדרין רבי עוקבא בשם: (ט) **בא"ד** בתמן ביומא בה"ג מקריב חלק בלחם: (י) ד"ה פז"ר קש"ב וכו' ק"ק במעלירב שלו קודש ללינה ושלשים ליחס: (כ) **בא"ד** שיר פרש"י. נ"ב כן הוא בפרש"י דפרק נולב ועריבה דף מו סע"ב ופ"ק דר"ה דף ד' בסופו: (ל) **בא"ד** שמתחיל ביום ראשון מזמור ומסייס וכו' ורבי עזריאל מלא שאומרים למנלח וכו' דמיתקן לומר בבית הכנסת סס"ד: (מ) ד"ה תפשת וכו' דמ"מ חשבון וכו' ללמדה מרובה וכו' יש קוף. נ"ב ופ"ק דר"ה כתבו התום' להכלה ליכא לפרש הכי דהא יש נדבר קוף לטפי משמוטה לא ועיין רפ"ק דסוכה דף ה' וכמ"ש התום' לשם:

תורה אור השלם

1. שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֶת פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: דברים טז טז

הגהות הב"ח

(א) במשנה יום טבוח שלו אחר המצה: (ב) גמ' למאי הלכתא כתביה רחמנא. ר"ל ק"ל הלכתא כתביה רחמנא. ר"ל ק"ל לעלמא חג המלות דטעון ליה לחיכה למימר למין היקש למחלה וכיון דילפת היקש מחג המלות לגמרי מקשין ליה אף לים לה תשלומין כל ז': (ג) רש"י ד"ה אין כהן וכו' אחר שבת כדי שיגיעו הכל שאין היום: (ד) תום' ד"ה בית שמאי וכו' חגב גרלה דמיירי בחגיגה נסבה וכן משמע: (ה) ד"ה יום טבוח וכו' תשלומין דלחלון דכיון וכו' בשביל היום חזי קריבן ביה כדפי' לעיל הס"ד: (ו) ד"ה יום טבוח אחר וכו' ולא יתכן לומר כן לחגיגה וכו' אחר וכו' לסס ב"ש נדריס: (ז) ד"ה אין כהן גדול מתלבש וכו' לישנא לא משמע הכי דהוה ליה וכו' היה רגיל כהן גדול ללובשן בדי לעבוד בשביל וכו' בירושלמי דפירקין וכו' בכליו ובא ומקריב וכו' נדריס ונדבות הוא מקריבן והולך כ"ל ותיבת חוגג נמחק: (ח) **בא"ד** תמיד של בין הערבים ובא ולן בלשכת פלהדרין רבי עוקבא בשם: (ט) **בא"ד** בתמן ביומא בה"ג מקריב חלק בלחם: (י) ד"ה פז"ר קש"ב וכו' ק"ק במעלירב שלו קודש ללינה ושלשים ליחס: (כ) **בא"ד** שיר פרש"י. נ"ב כן הוא בפרש"י דפרק נולב ועריבה דף מו סע"ב ופ"ק דר"ה דף ד' בסופו: (ל) **בא"ד** שמתחיל ביום ראשון מזמור ומסייס וכו' ורבי עזריאל מלא שאומרים למנלח וכו' דמיתקן לומר בבית הכנסת סס"ד: (מ) ד"ה תפשת וכו' דמ"מ חשבון וכו' ללמדה מרובה וכו' יש קוף. נ"ב ופ"ק דר"ה כתבו התום' להכלה ליכא לפרש הכי דהא יש נדבר קוף לטפי משמוטה לא ועיין רפ"ק דסוכה דף ה' וכמ"ש התום' לשם:

רבינו חננאל

רב אשי אפילו תימא צדדין מותרין כל דלהדי גבה דרישא כגבה דמו. א"ר אלעזר א"ר אושעיא מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה ת"ל בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות כו'. פז"ר קש"ב. תימין לענמו, טעון מייס לפר הבא בשמיני ומיו קרב לפי סדר המשמרות שנו ושלשו בפרי החג, מון משמיס שנו ולא שלשו, ופר של שמיני אין אחת מאותן שמיס מקריבתו מייסיות (ר"ה ד: וכעי"ז יומא ג. וסוכה מח.) זמן לעלמו, לכרך שהחייבו (יומא שם וסוכה שם) רגל לעלמו, שאין שם שה הסוכות עליו (ר"ה שם ויומא שם) שאין יוצאין בסוכה (סוכה שם) קרבן לעלמו, שאין קרבנו כשאר ימי החג שהפרים מתחלקים בהם אחד אחד וה' הוא אינו אלא פר אחד, ושאר הימים שני אילים וכבשים ושה אחד אחד ז' (ר"ה שם וכעי"ז יומא שם) שאינו כשאר פרי החג, שמ"ב הוו בו שבה פרים (סוכה שם) שיר לעלמו, אין שיר שוה לשאר שמותר מפרי של הדובן, ולא נתפרשו לנו שיריו, ובמסכת סופרים (פי"ט ה"ב) נמלאו שיריו הוא למנלח על המשניות (ר"ה שם) ור' שאין שיריו שוה לכל שאר ימות החג, שכל יום ויום מהם מקריב ענין אחר מענין הפרק, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר שהיו יורדין ימי החג, וכל שיר ימי החג מקבר ענין גשם מתחת עניים, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר שהיו יורדין ימי החג, שמ"ב הוו בו שבה פרים (סוכה שם) שיר לעלמו, אין שיר שוה לשאר שמותר מפרי של הדובן, ולא נתפרשו לנו שיריו, ובמסכת סופרים (פי"ט ה"ב) נמלאו שיריו הוא למנלח על המשניות (ר"ה שם) ור' שאין שיריו שוה לכל שאר ימות החג, שכל יום ויום מהם מקריב ענין אחר מענין הפרק, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר שהיו יורדין ימי החג, שמ"ב הוו בו שבה פרים (סוכה שם) שיר לעלמו, אין שיר שוה לשאר שמותר מפרי של הדובן, ולא נתפרשו לנו שיריו, ובמסכת סופרים (פי"ט ה"ב) נמלאו שיריו הוא למנלח על המשניות (ר"ה שם) ור' שאין שיריו שוה לכל שאר ימות החג, שכל יום ויום מהם מקריב ענין אחר מענין הפרק, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר שהיו יורדין ימי החג, שמ"ב הוו בו שבה פרים (סוכה שם) שיר לעלמו, אין שיר שוה לשאר שמותר מפרי של הדובן, ולא נתפרשו לנו שיריו, ובמסכת סופרים (פי"ט ה"ב) נמלאו שיריו הוא למנלח על המשניות (ר"ה שם) ור' שאין שיריו שוה לכל שאר ימות החג, שכל יום ויום מהם מקריב ענין אחר מענין הפרק, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר

גליון הש"ס

תום' ד"ה אף עצרת וכו' בירושלמי אר"י. עיין מ"ל פ"ג הלכה ו' מהלכות חגיגה:

הגהות מהר"י לנדא

א] תום' ד"ה לף עלרת וכו' בירושלמי. ע"ל פ"ב הלכה ג' ובמס' ביצה פ"ב הלכה ד':

מוסף רש"י

מביאין שלמים. ביום טוב לפי שהם בהם נוהג מלכל הדיוט (לעיל ז:) שהן מלכל לחם ביו"ט וכתיב לך לאכר יהלל לכל נפש (מגילה ה.). ואין סומכין עליהם. שסמיכה שנות היא שמסמיך בנעלי חייס ותנן (ביצה לו:) אלו הן שהן מנוס שנות לף עולין בשלן ולף רוכבין על גבי בהמה (לעיל ז:) שסמיכה לסוקה מנוס שנות שבכל כמו היה סומך והוי ליה משמע בנעלי חייס (ביצה יט.) ועל אלו שיקרינן ביו"ט יסמכו משמע, ללית להו לנבי שמאי מכח לסמיכה שמיטה (מגילה ה.). **אבל לא עולות.** אין מביאין עולות, מון מתמידין ומוספין שהן קרבן לבור חמיר קנוס, אבל עולת יחיד לא יביא לפי שאין בה לחילת הדיוט וכתיב יעשה לכם ולא לגבוה(ביצה יט.) מון מתמידין ומוספין שומכן קנוס וכל שומכן קנוס כמיב בהו במועדו ולפילו בשבת וכל שכן ביו"ט (לעיל ז:). **מביאין שלמים ועולות.** ומה אני מקיים לכם, לכם ולא לנכריס (מגילה ה.). **וסומכין עליהם.** כיון דמומר להכילן לא גזרו שנות נבעל סמיכתן (לעיל ז:). **ב"ש אומרים יום טבוח אחר השבת.** וב"ה לטעמייהו דאמרי עולות אין מקריבין ביו"ט, הלכך לא יקריבו עד למחר שבת (מגילה ה.). **ובה"א אומרים אין יום טבוח אחר השבת.** אין לה יום טוב עלות, אין לריך להמתין ליום טוב, שהכלים ועולות קריבים ביו"ט (שם). **ומודים שאם חלה להיות בשבת.** שעלרת שחל להיות בשבת, שאין עולה לאיש ושלמי חגיגה קריבין בשבת וממתין ליום טוב של קרבנות היום למחר שבת (שם). **מניין לעצרת.** דאילו בחג הסוכות ובחג המלות מקבל לן מוהגותם אותו חג שבעת ימים, יכול יהו מוהגין כל ז' ת"ל לותו, לותו אתה מוהג ואי אתה מוהג כל ז' אם כן למה נאמר ז' לתשלומים, שאם לא חג חגיגתו בראשון קריבה בשני ואינו קרב לפי סדר המשמרות שנו ושלשו בפרי החג, מון משמיס שנו ולא שלשו, ופר של שמיני אין אחת מאותן שמיס מקריבתו מייסיות (ר"ה ד: וכעי"ז יומא ג. וסוכה מח.) זמן לעלמו, לכרך שהחייבו (יומא שם וסוכה שם) רגל לעלמו, שאין שם שה הסוכות עליו (ר"ה שם ויומא שם) שאין יוצאין בסוכה (סוכה שם) קרבן לעלמו, שאין קרבנו כשאר ימי החג שהפרים מתחלקים בהם אחד אחד וה' הוא אינו אלא פר אחד, ושאר הימים שני אילים וכבשים ושה אחד אחד ז' (ר"ה שם וכעי"ז יומא שם) שאינו כשאר פרי החג, שמ"ב הוו בו שבה פרים (סוכה שם) שיר לעלמו, אין שיר שוה לשאר שמותר מפרי של הדובן, ולא נתפרשו לנו שיריו, ובמסכת סופרים (פי"ט ה"ב) נמלאו שיריו הוא למנלח על המשניות (ר"ה שם) ור' שאין שיריו שוה לכל שאר ימות החג, שכל יום ויום מהם מקריב ענין אחר מענין הפרק, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר שהיו יורדין ימי החג, שמ"ב הוו בו שבה פרים (סוכה שם) שיר לעלמו, אין שיר שוה לשאר שמותר מפרי של הדובן, ולא נתפרשו לנו שיריו, ובמסכת סופרים (פי"ט ה"ב) נמלאו שיריו הוא למנלח על המשניות (ר"ה שם) ור' שאין שיריו שוה לכל שאר ימות החג, שכל יום ויום מהם מקריב ענין אחר מענין הפרק, ואותן של שאר המועדות מפורש במסכת סוכה (נה.) הוספה"י, ושל שמיני עלרת הוא ענין אחרון, ולא פירשו לנו מיהו שיריו (יומא שם), ברכה לעלמו, שאם יום אחד משאר ימות החג, שהיו מברכין את המלך, ומיהו גרסינן לה ברכה בפני עלמו שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (סוכה שם) ברכה שהיו מברכין למפלת מי המלך (יומא שם) מברכין היו את המלך זכר למטר

יכירו שהוא יום טוב: **אף עצרת יש לו תשלומין.** ב"ירושלמי א] אמר רבי יוסי בר בון דוד מת בעלרת והיו כל ישראל מונין והקריבו למחר לכלומר מהתם משמע שהיה לו תשלומין ופקה ה"ר אלחנן תיפוח ליה בלאו הקריבו בראשון כיון שהיה שבת כדמשמע בשבת בפרק במה מדליקין (שבת ג.) דשבת נפטר דוד ושמא התם לית ליה הכי אלא פליג אהא: **פז"ר** [ב] קש"ב. פרש"י רגל בפני עלמו הוא שאם בפני עלמו ואינו בכלל סוכות וברכה היא ברכת המלך דכתיב ביום השמיני שלח את העם וגו' ופקה ר"ת דהא בפ' לולב וערבה (סוכה דף מז. ושם) אמר כשם שחג טעון שיר קרבן ברכה ולינה לף שמיני עלרת טעון ברכה וקרבן ושיר ולינה מאי לאו זמן זמן לא ברכמ"ז ותפלה ועוד ליפנו דנקט ברכה בפני עלמו משמע לף בימים לחרים ויהכי אית ליה לירושלמי ברכה בפני עלמו מאי היא ל"ל זמן ל"ל זמן כל שבעה מי אילא משמע דבברכת המזון ותפלה בעי למימר לחילא כל ז' ומפרש לשם מנא ידעינן שהוא רגל להא בכולהו כתיב וביום וכמן ביום לגמד שהוא רגל בפני עלמו ונרחה לר"ת ברכה ברכת המזון ותפלה שמזכירין את שמיני עלרת ורגל היינו שטעון לינה בירושלים ור"מ מפרש רגל לענין חגיגות והכא אית ליה בפרק בתרא דמועד קטן (דף כד:) הרי עברו עליו ערב החג וחג ושמיני שלו הרי כאן כ"א ושניהם יכד ר"ת במעריב שלו (ו) ניעת שלשים יהם כאחר שלשים יהם וברכת המלך לא בעי למימרו משום דנחית משאר ימים וברכת המלך שאם שלא הזכירה ביום לשם ולינה לא בעי למימרו לדברי רש"י ור"ח משום דפסיעתא ליה שיר (כ) פרש"י לא מיתפרש ר"ת מפרש לחומר מזמור שלו שלא הזכירה ימי החג חומר מהומר ר"י כדמפרש התם שמתחיל ביום (ל) אחד מזמור ומסיים בשני וכאן כולו שלם ורבי עזריאל מלא (מ) שאחר למנלח על השמיעת מיהו חומר ר"י דהתם לא מדבר רק מה שחומר בפסוקי דזמרה כמו שמוסיפים מזמורים בשבת מ"מ משמע שהיו חומרים חותו היום בשבת קדש בתנחן לומר: **תפשת מועט תפשת.** לפי שים בכלל מחתים מנה (מ) ומ"מ חשבון שניהן שוה ו"מ דלמדה מרובה אין קנה לעולה תוכל להרבות אבל למועט יש קוף ולא יתכן דבמ"ב פליגי תנאי התם גבי זבה ימים מיעוט ימים שנים יכול מרובים א"ר עקיבא כל שמשמעו מרובה ומשמעו מועט תפשת מרובה לא תפשת מ"ר יהודה אמי מדות אחת כלה ואחת אינה כלה מודדין בשמה כלה ואין מודדין בשאינה כלה מ"ר נחמיה וכו' למה נא הכתוב לפחות או לנעול (ס) : **אף חג הסוכות טעון לינה.** מתיא כרמב"י ור"מ דתילו לת"ק ור"ש ורמב"ם בפ"ק דר"ה (דף ה. ושם) נפקא להו מדכתיב ופיגים ונסוקר כל פינות שאחה פוגה לף יהו אלא לנקר והכי נמי מרבה התם בפסחים (דף נה:) פסח אני אין לריכה קרא:

לכתיב

ג) מגילה ה. לעיל ז: [ביצה יט.]. ד) מ"ל אין לה יום טוב עלות, ה) מגילה ה., ו) ר"ה ד: מו"ק כד:, ז) [סוכה מז.], ח) ר"ה ד: סוכה מח. יומא ג., ט) לעיל ז. [ביצה כ: מגילה ה.]. י) ר"ה ד: יומא פ. סוכה ה: קדושין י. מולין קלה. ערכין ד:], יא) [לעיל עו.], יב) [מ"ל למן], יג) [ועי' חוס' שבת קנה. ד"ה אמר רב ספפא וכו'], ד) וכן הוא בתוספתא פ"ב], ה) [מ"ל בלפי' ר"ש"], ו) [בתוס' סופרים פי"ט וכ"ה בירושלמי וכ"ב חוס' בסוכה מז. ד"ה אין אין וכ"ש ר"ה ד: ד"ה פז"ר קש"ב], ז) וכן הוא בתוספתא פ"ב], ח) [מ"ל בלפי' ר"ש], ט) [בתוס' סופרים פ"ח ה"ב], י) [ועי' חוס' ר"ה ד: ד"ה פז"ר קש"ב], יא) וע"ע חוס' סוכה ה: ד"ה מפפתא],